

ת"פ 33937/10/17 - מדינת ישראל נגד נתנאל בן צבי

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 33937-10-17 מדינת ישראל נ' בן צבי

בפני
בעניין: כבוד השופטת טל לחיאני שהם
מדינת ישראל
ע"י ב"כ חומרי עמית, עו"ד

המאשימה

נגד

נתנאל בן צבי
ע"י ב"כ יוסי דגה, עו"ד

הנאשמים

גזר דין

כללי

1. הנאשם הורשע, בהתאם להודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, בביצוע עבירת פציעה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיפים 334 + 335(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

2. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי ביום 13/10/17, בשעה 03:00 או בסמוך לכך, שהו הנאשם ואחיו הקטין (להלן: "הקטין"), במסיבה של אחר בסמוך למרכז ג' בעיר אשדוד.

בנסיבות המתוארות, פגש הנאשם את י א (להלן: "המתלונן") ובין השניים התפתח ויכוח על סכום כסף אשר חייב המתלונן לנאשם ולקטין.

במעמד המתואר, שלף הנאשם סכין ופצע באמצעותה את המתלונן, ואף הקטין הצטרף לנאשם כשהוא אוחז סכין אשר באמצעותה פצע את המתלונן.

כתוצאה ממעשי הנאשם והקטין, נגרמו למתלונן חבלות של ממש בדמות פצע ביד שמאל ופצע בבטן שהוביל לדימום ואשר בגינו נזקק לאשפוז וטיפול רפואי.

תסקיר שירות המבחן

3. מתסקיר שירות המבחן אשר הוגש ביום 26/04/18 עלה כי הנאשם כבן 19, רווק. הנאשם גדל והתחנך באשדוד, ונשר מלימודיו במהלך כיתה ח' לאחר שעבר מספר מסגרות לימוד. מאז הפסקת לימודיו עבד הנאשם בעבודות מזדמנות, התגייס לצה"ל, אולם נמצא בהליך שחרור על רקע ביצוע העבירה עליה נותן את הדין היום.

הנאשם תאר מערכת יחסים תקינה בין בני משפחתו, שלל שימוש בסמים, טען כי שותה אלכוהול במסגרת חברתית, אולם מאחר ומכיר בהשפעתו השלילית של האלכוהול על התנהגותו, לא צרך אלכוהול מאז ביצוע העבירה.

הנאשם נעדר עבר פלילי. הודה בביצוע העבירה, אולם טען כי לא זוכר את האירוע מאחר והיה תחת השפעת אלכוהול בעת ביצועה, וכן התקשה להתייחס להשלכות מעשיו על המתלונן.

שירות המבחן התרשם כי התייחסותו של הנאשם לעבירה מצמצמת ומעורפלת, וכי מבטא עמדה קורבנית.

עוד דווח כי הנאשם שולב בקבוצה בשירות המבחן, אולם הרבה להיעדר ללא הודעה מראש, ובמפגשים בהם נכח, היה פאסיבי. בסיכום הקבוצה, ההערכה לגביו הייתה כי לא נתרם מהתהליך הטיפולי. כמו כן, דווח כי הנאשם לא הגיע בהתמדה למפגשים עם קצין המבחן.

לאור המפורט, התרשם שירות המבחן באותה העת מקיום סיכון גבוה לפריצת גבולות חוזרת, והמליץ על הטלת מאסר בפועל, מאסר מותנה, ופיצוי למתלונן.

לאור השוני בין עמדת תסקיר זה לתסקיר אשר הוגש במסגרת הליך המעצר בחודש ינואר 2018, ממנו עלה כי ההתרשמות הייתה מרמת סיכון נמוכה להישנות עבירה מסוג זה, הופנה הנאשם, בהסכמת הצדדים, לתסקיר משלים.

4. מהתסקיר אשר הוגש ביום 08/05/18 עלה כי השינוי בהערכתם נבע מהרשעת הנאשם בעבירה בה הודה, ובעיקר נוכח הקושי שעלה בהתגייסותו להליך הטיפולי, כמפורט לעיל, והעובדה כי לא גילה עניין בקבלת עזרה.

לאחר ששמעתי טענות הצדדים, לאור גילו של הנאשם, אולם מבלי להתעלם ממדיניות הענישה המחמירה בעבירות מסוג זה, ותוך ציון העובדה כי אין בכך כדי לפתח ציפיות אצל הנאשם, הוריתי על קבלת תסקיר משלים.

מהתסקיר אשר הוגש ביום 01/07/18 עלה כי הנאשם שיתף בנסיבות ביצוע העבירה, הודה כי פגע במתלונן, אולם התקשה להבין את חומרת הפגיעה בו, תוך צמצום הפגיעה ויצורך שבפיצוי בגינה, והמשיך להציג עמדה קורבנית. גם מתסקיר זה עלה כי הנאשם התקשה לקבל עזרה חיצונית, ועלה רושם כי מונע מתוך חשש מהשלכות ההליך המשפטי וקבלת עונש מאסר בפועל, ופחות בשל הרצון לשינוי דפוסי חשיבה.

מתסקיר זה עלה כי הנאשם, אשר הופנה על ידי הסנגוריה הציבורית לקרימינולוג שיקומי, נפגש עמו אחת לשבוע מזה חודש וחצי, ונראה כי משתף פעולה בטיפול. לאור האמור, הומלץ על מתן ניסיון טיפולי למשך 3 חודשים, תוך הקלה בתנאי מעצר הבית ומתן אפשרות להשתלב בעבודה.

לאור המפורט, לא בלי היסוס ותוך הדגשה נוספת כי אין באמור כדי לפתח ציפיות אצל הנאשם, נדחה מועד הטיעונים לעונש והוקלו תנאי מעצר הבית.

5. מתסקיר עדכני מיום 22/10/18 עלה כי הנאשם התייצב ל-15 מפגשים עם הקרימינולוג השיקומי, החל לעבוד בפיצרייה, ומעוניין להשתלב בשירות לאומי לאחר שיוסדר הליך שחרורו.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם כיום נמצא בעמדת התבוננות אחרת על חייו ועל התנהלותו, באופן שלא מטשטש את קשייו ואחריותו. הנאשם הצליח להתייחס באופן אותנטי לנסיבות ביצוע העבירה, וניכר כי נתרם מההליך הטיפולי עם הקרימינולוג השיקומי.

הנאשם הביע רצון להמשיך בהליך טיפולי במסגרת צו מבחן תוך השתלבות בקבוצה טיפולית בתחום האלימות.

לאור האמור, המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם צו מבחן למשך שנה, עונש מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, מאסר מותנה ופיצוי למתלונן.

טיעוני הצדדים

6. ב"כ המאשימה עתר להטיל על הנאשם מאסר בפועל למשך שנה לפחות, לצד ענישה נלוות הכוללת מאסר מותנה, התחייבות ופיצוי משמעותי למתלונן.

בטיעוניה הפנה ב"כ המאשימה לחומרת העבירה ונסיבותיה, בהן ההצטיידות בסכין, מקום ביצוע העבירה תוך נוכחות קטינים באזור, מיקום הדקירות, הפגיעה במתלונן, ופוטנציאל הפגיעה החמור. כמו כן, טען ב"כ המאשימה כי בעבירה מסוג זה קיים צורך בהרתעת הרבים, וכי במקרה זה נסוג שיקול השיקום בפני יתר שיקולי הענישה.

לעניין מתחם הענישה טען ב"כ המאשימה כי זה נע בין 12 ל-24 חודשי מאסר בפועל והפנה לפסיקה כתמיכה לטיעוניה.

7. ב"כ הנאשם עתר להטיל על הנאשם 3-6 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, לצד צו מבחן, מאסר מותנה ופיצוי למתלונן.

בטיעוניה הפנה ב"כ הנאשם לגילו הצעיר של הנאשם, להליך הטיפול אשר עובר הנאשם, כפי שבא לידי ביטוי בתסקיר שירות המבחן והמלצתו ובדוח הקרימינולוג המטפל, לדוח דורנר המנחה לאמץ המלצת שיקום, וכן להשפעתו השלילית של מאסר על צעיר נעדר עבר פלילי.

עוד הפנה ב"כ הנאשם לנסיבות חייו המורכבות של הנאשם, ללקיחת האחריות מצד הנאשם והחיסכון בזמן שיפוטי,

להבעת האמפטיה כיום כלפי המתלונן, לכך שלא הפר את תנאי השחרור ולא נפתחו כנגדו תיקים חדשים.

לעניין מתחם הענישה טען ב"כ הנאשם כי זה נע בין מספר חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות ל-12 חודשי מאסר בפועל. כמו כן, טען כי ככל שבית המשפט יקבע כי הרף התחתון של מתחם הענישה איננו מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות אלא מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריה, אזי יש לחרוג ממתחם הענישה בשל שיקולי השיקום.

ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה כתמיכה לטיעונו.

8. במועד הטיעונים לעונש הביע הנאשם צער ובושה על מעשיו, ביקש התחשבות בית המשפט בו לאור ההליך הטיפולי אשר עובר, וטען כי הפיק את הלקח מהטעויות שעשה במועד האירוע כמפורט בעובדות כתב האישום.

קביעת מתחם העונש ההולם

9. קביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם נעשית בהתאם לעקרון המנחה בענישה - קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

לשם קביעת מתחם העונש ההולם, בהתאם לעקרון ההלימה, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

10. כתב האישום מתאר **אירוע אחד** ומכאן שיש לקבוע בגינו מתחם עונש הולם אחד.

11. במקרה דנן, **הערכים החברתיים** אשר נפגעו כתוצאה מביצוע העבירה הם השמירה על כבוד האדם והזכות לשלמות הגוף, לביטחון אישי ולשלווה.

באשר לחומרת הפגיעה בערך המוגן נכתב רבות, כך למשך בע"פ 8144/13 פלוגי נגד מדינת ישראל ציין כב' השופט פוגלמן כי: "שוב ושוב באים לפתחנו מקרים הממחישים את תוצאותיה הקשות של "תת-תרבות הסכין", שבמסגרתה נעשה שימוש בנשק קר אגב תגרות אלימות ולצורך פתרון סכסוכים. מדובר בתופעה קשה וראויה להוקעה, בין היתר באמצעות ענישה מחמירה ומרתיעה (ע"פ 2988/14 מדינת ישראל נ' פלוגי, פסקה 6 והאסמכתאות שם (26.1.2015)). עמד על כך השופט י' דנציגר באחת הפרשות: "קיים אינטרס ציבורי מובהק וחד משמעי בהרתעת היחיד והרתעת הרבים מפני נקיטה בדרך של כוח ואלימות ליישוב מחלוקות וסכסוכים תוך שימוש בנשק קר. המסר שצריך לצאת מבית משפט זה הוא שחברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם שימוש בסכין לשם פתרון מחלוקות וסכסוכים. יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להילחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה [...] זהו נגע רע שיש לבערו מן היסוד. לפיכך, שעה שנגע האלימות והפרת החוק פושה בחברתנו מן הראוי שידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלימות יטו בתי המשפט להשית

עליהם עונשי מאסר מאחורי סורג ובריה" (ע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסן, פסקה 21 (10.11.2009)).

12. בחינת מידת הפגיעה בערך המוגן מובילה למסקנה כי הפגיעה בערך המוגן היא ברף הבינוני, וזאת לאור הצטיידותו של הנאשם מראש בסכין, לאירוע חברתי בו נוכחים אף קטינים, מיקום הדקירות, הפגיעה אשר נגרמה למתלונן, ופוטנציאל הפגיעה המשמעותי נוכח אפשרות הפגיעה באיברים חיוניים.

13. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה כי בגין עבירות דומות הוטלו על נאשמים עונשים במנעד רחב כמפורט להלן:

א. ברע"פ 7498/11 נאטור נגד מדינת ישראל (11/10/11) נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם, אשר הורשע בהתאם להודאתו בביצוע עבירת תקיפה, פגיעה בנסיבות מחמירות והחזקת סכין, וזאת לאחר שדקר אחר באצבעו באופן שהצריך איחוייה, על רקע סכסוך כספי ביניהם. על אף המלצת שירות המבחן להעמיד את הנאשם תחת צו מבחן ולהאריך את המאסר המותנה אשר הוטל עליו בגין תיק אחר, הטיל בית המשפט על הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל, והפעיל במצטבר את המאסר המותנה אשר היה תלוי ועומד כנגדו.

ב. בע"פ 5794/13 מדינת ישראל נגד שיכה (02/04/14), דחה בית המשפט את ערעורה של המדינה לעניין קולת עונש המאסר בפועל אשר הוטל על הנאשם. הנאשם הורשע בבית המשפט המחוזי, בהתאם להודאתו, בביצוע עבירת פגיעה כשהעברין מזוין, והוטלו עליו 6 חודשי מאסר בפועל אשר יכול וירוצו בעבודות שירות. בית המשפט העליון קבע כי מדובר באירוע ספונטאני אשר נוצר על רקע התגרותו החוזרת של המתלונן בנאשם, וכי בשל כך, ולאור נסיבותיו האישיות של הנאשם, קבע כי העונש אשר הוטל על הנאשם לא סוטה באופן משמעותי ממדיניות הענישה הנוהגת.

ג. בת"פ (ב"ש) 46974-06-14 מדינת ישראל נגד פלוני (26/11/14), הורשע נאשם, בן 24, בהתאם להודאתו בעבירת פגיעה כשהעברין מזוין, וזאת לאחר שדקר את אחיו בכתף באמצעות שבר בקבוק, כשהוא תחת השפעת אלכוהול. בית המשפט קבע מתחם ענישה הנע בין מספר 10-24 חודשי מאסר, והטיל על הנאשם, בין היתר, 13 חודשי מאסר בפועל.

ד. בת"פ 59321-05-15 (ראשל"צ) מדינת ישראל נגד לולאי (12/07/16), הורשע הנאשם בהתאם להודאתו בעבירת פגיעה כשהעברין מזוין, היזק לרכוש במזיד והחזקת סכין, וזאת לאחר שהכה, זרק כיסא, ודקר את המתלונן בגבו באמצעות סכין יפנית שמצא על שולחן בחנות, וזאת על רקע עימות בין השניים. בית המשפט קבע מתחם ענישה הנע בין מספר 6-14 חודשי מאסר, והטיל על הנאשם, בין היתר, 6 חודשי מאסר אשר יכול וירוצו בעבודות שירות, וזאת לאור ההליך השיקומי אשר עבר ונסיבותיו האישיות והבריאותיות.

ה. בת"פ 12570-05-14 (אשדוד) מדינת ישראל נגד יונתייב (29/09/14), הורשעה הנאשמת בהתאם להודאתה בעבירת פציעה בנסיבות מחמירות, וזאת לאחר שדקרה את המתלונן באמצעות מספריים שמצאה בחדר השירותים בביתו, פעמיים בגבו באופן שהוביל לפצע ודימום בחלק האחורי של בית החזה. בית המשפט קבע מתחם ענישה הנע בין מספר 9-24 חודשי מאסר, והטיל על הנאשם, בין היתר, 16 חודשי מאסר.

14. במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 לחוק) יש לתת את הדעת לשיקולים הבאים:

- א. הנאשם הצטייד בסכין בהגיעו למקום האירוע .
- ב. הנאשם ביצע העבירה עת אחיו הקטין נכח במקום, הצטרף אליו לביצוע העבירה ואף דקר בעצמו את המתלונן.
- ג. הנזק שנגרם מביצוע העבירה - פצע ביד שמאל ופצע בבטן שהוביל לדימום ואשר בגינו נזקק המתלונן לאשפוז וטיפול רפואי.
- ד. הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה בשל השימוש בסכין ומיקום הפציעה, בבטן, אשר יכול היה לפגוע באיברים חיוניים.
- ה. על אף גילו של הנאשם שהיה כבן 18 בעת ביצוע העבירה, לא התרשמתי כי גילו הצעיר לא אפשר לו להבין את אשר עשה או את הפסול במעשיו. זאת אף בשים לב לאמור בתסקיר שירות המבחן באשר להתייחסות הנאשם למעשה העבירה והקורבן.
- ו. מעובדות כתב האישום עולה כי קודם למעשה הדקירה לא הייתה כל התגרות מצד המתלונן, אלא רקע של סכסוך כספי בלבד.

15. בשלב זה אציין כי על אף שב"כ הצדדים הגישו פסיקה רבה לתמיכת טיעוניהם באשר למדיניות הענישה הנוהגת, מצאתי כי מרבית פסקי הדין אשר הוגשו עסקו בעניינים של נאשמים אשר נסיבות העבירה אשר ביצעו היו חמורים משמעותית, בין היתר בשל מיקום הפציעות וחומרתם, או קלים משמעותית, בין היתר בשל חלקם של המתלוננים באירועים, העובדה כי לא הצטיידו מראש בסכין, מנסיבות העבירה עליה נותן הנאשם את הדין כיום, ולכן אין בהם כדי להשפיע על מתחם הענישה אשר אקבע במקרה המונח לפניי.

16. בהתאם לתיקון 113 לחוק (סעיף 40 יג) מצאתי כי מתחם העונש ההולם בגין העבירה עליה נותן הנאשם את הדין נע בין 8 חודשי מאסר לבין 18 חודשי מאסר בפועל.

17. במקרה דנן, שוכנעתי כי לא קיימים שיקולים המצדיקים סטייה מהמתחם לחומרא או לקולא.

על אף גילו הצעיר של הנאשם והשינוי ההדרגתי שעבר הנאשם במהלך השנה החולפת, לא שוכנעתי כי הליך זה יש בו כדי להביא לחריגה ממתחם העונש ההולם.

הטיפול שעובר הנאשם אצל הקרימינולוג אליו הופנה מטעם הסניגוריה הציבורית, אין בו די בו כדי לקבוע שהנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם.

אין מדובר בהליך אשר נמשך על פני פרק זמן ממושך, והטיפול מתמצה בשיחות אחת לשבוע בלבד כאשר הליך זה איננו לווה בהליך טיפולי משמעותי במסגרת שירות המבחן. זאת ועוד, מהתסקיר שהוגש בפני עולה כי הנאשם השתלב אומנם לאחרונה בעבודה בפצרייה אך טרם קידם הליך שילובו בשירות לאומי כפי שהצהיר כי מעוניין.

זאת ועוד, כעולה מתמצית התסקירים כפי שהובא לעיל, במשך תקופה ארוכה ולמעשה עד לאחרונה, החזיק הנאשם בעמדה קורבנית, התייחס בצמצום למעשה העבירה, התקשה לגלות אמפתיה לקורבן העבירה ומכאן שבתחילה היה בעל סיכון גבוה להישנות עבירות.

משכך, הליך טיפול חלקי כל כך שהביא רק למצב בו הנאשם עבר הליך שינוי בהתבוננותו על מעשיו והימצאות בעמדה המבטאת נזקקות טיפולית, איננה מצדיקה חריגה ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום.

18. בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בנסיבות שאין קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 יא').

במסגרת זו מן הראוי לתת את הדעת לנסיבות הבאות:

הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו - הנאשם ביצע את העבירה מספר חודשים לאחר שבגר. אין מחלוקת כי השפעת כליאה על כל נאשם, וקל וחומר על נאשם צעיר נעדר עבר פלילי, איננה קלה, וזאת אף כפי שעולה בהרחבה בדוח הועדה אליה הפנה ב"כ הנאשם.

יחד עם זאת, על אף שבפסיקת בית המשפט העליון הוכר המושג "בגיר צעיר" שיש לעיתים להתייחס אליו אחרת בעת גזירת הדין, בית המשפט קבע כי כל מקרה נבדק לגופו וגילו הצעיר של נאשם איננה חזות הכל.

לעניין זה, בע"פ 7781/12 פלוני נגד מדינת ישראל (25/06/13) (להלן: "פסק דין פלוני"), קבע כב' השופט ג'ובראן כדלקמן: "בית משפט זה קבע פעמים רבות כי בקביעת עונשם של 'בגירים צעירים' ... יש להעניק משקל נכבד לפוטנציאל השיקומי כעולה מתסקיר המבחן", אך גם כי: "חשוב לציין כי מעצם טבעם, שיקולי השיקום כפי שעולים מתסקיר המבחן, הם אינדיווידואליים ותלויים בהמלצת שירות המבחן לגופה. בהמשך לכך, ברי כי ישנם מקרים בהם חרף העובדה שמדובר ב'בגיר צעיר', או אף בקטין, ישנם טעמים משמעותיים המחייבים לבכר את שיקולי ההרתעה והגמול על שיקולי השיקום (וכידוע, בית המשפט לא כבול להמלצות תסקיר המבחן, ורשאי הוא לסטות מהן, כפי שעשה במקרה של המערער, [...])." (ראו פסקאות 49-51).

כמו כן, בע"פ 452/14 דבוש נגד מדינת ישראל (03/04/14), מקרה בו הנאשם ביצע את העבירה מספר ימים לאחר שבגר, הוסיף כב' השופט ג'ובראן כי: "לא בכל מקרה בו קיימים סיכויי שיקום, יוקל העונש שהוטל על הנאשם עד כדי חריגה ממתחם הענישה שנקבע לעבירה שנעברה, גם אם מדובר ב"בגיר צעיר", וגם אם המלצת שירות המבחן מצדדת בהקלה כזו".

ברע"פ 10124/16 מדינת ישראל נגד אלימלך (03/05/18) שב וציין בית המשפט כי בפסיקה מאוחרת לפסק דין פלוני כי בעניינם של "בגירים צעירים" נקבע כי: "השיקולים בדבר גילו של הנאשם מוצאים את ביטויים במסגרת השיקולים המותווים בחוק, כגון יכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עושה, לרבות בשל גילו (סעיף 40ט(א)(6) ו-(7)), הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו (סעיף 40יא(1)); וכן בשיקולי השיקום (סעיף 40ד(א)). בהתאם, נפסק כי יש לבחון שיקולים אלה בכל מקרה של נאשם "בגיר צעיר" לגופו של המקרה ...". וכן כי: "שיקול השיקום איננו השיקול הבלעדי אותו ראוי לשקול וכי גם בעניינם של קטינים - ומקל וחומר, של בגירים-צעירים - אין הגיל מעניק חסינות מפני עונש מאסר במקרה המתאים (ע"פ 2357/13 רוש נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (06.10.2013))."

נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו וחזרתו למוטב או מאמציו לחזור למוטב - כפי שפירטתי בהרחבה לעיל, מתסקירי שירות המבחן שהוגשו בתחילת ההליך (תסקירים מיום 26/4/18 וכן מיום 8/5/18 ומיום 1/7/18) עלה כי הנאשם הציג עמדה קורבנית, לא שיתף פעולה עם הליכי הטיפול, מצמצם האירוע, איננו לוקח אחריות מלאה על מעשיו וקיימת רמת סיכון גבוהה בעניינו.

שינוי בעמדה אשר הובעה בתסקירי שירות המבחן החל רק ביום 22/10/18, לאחר שדווח כי הנאשם התייצב ל-15 מפגשים עם הקרימינולוג השיקומי, החל לעבוד בפיצרייה, וטען כי מעוניין להשתלב בשירות לאומי לאחר שיוסדר הליך שחרורו מצה"ל.

מתסקיר זה עלה כאמור כי הנאשם נמצא כיום בעמדת התבוננות אחרת על חייו ועל התנהלותו, באופן שלא מטשטש את קשייו ואחריותו, והביע רצון להמשיך בהליך טיפולי במסגרת צו מבחן תוך השתלבות בקבוצה טיפולית בתחום האלימות.

מדיווח הקרימינולוג המטפל אליו הופנה הנאשם מטעם הסנגוריה הציבורית מיום 05/07/18, לאחר 5 מפגשים, עולה כי הנאשם, הקפיד להגיע למפגשים בזמן. המטפל התרשם באותו השלב מלקיחת אחריות כנה על מעשיו, הבעת חרטה, ורתיעה מההליך המשפטי והשלכותיו.

נסיבות חיים שהייתה להן השפעה על ביצוע מעשה העבירה - מתסקיר שירות המבחן עולה כי כבר מגיל צעיר הנאשם נשר ממסגרת לימודית והשתלב בעבודות מזדמנות. מאוחר יותר התגייס אך נמצא בהליכי שחרור מהצבא בשל הסתבכותו בפלילים.

מהאמור בתסקיר שירות המבחן עולה כי ככל הנראה ברקע העבירה היה קיים אף שימוש באלכוהול אלא שעניין זה

לא קיבל מענה טיפולי כלשהו.

עברו הפלילי של הנאשם או העדרו - הנאשם נעדר עבר פלילי.

19. לאחר ששקלתי כלל השיקולים שוכנעתי כי יש להטיל על הנאשם עונש ברף הבינוני - נמוך של המתחם.

אשר על כן, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

- 1. 9 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו.**
- 2. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור שוב עבירה לפי סימן ח' לפרק י' ו/או סימן ג' לפרק י' ו/או עבירה לפי סעיף 186 לחוק העונשין.**
- 3. הנאשם יחתום על התחייבות על סך ₪ 2,000 להימנע במשך שלוש שנים מיום שחרורו מביצוע עבירה לפי סימן ג' לפרק י' לחוק העונשין ו/או עבירה לפי סימן ח' לפרק י' לחוק העונשין ו/או עבירה לפי סעיף 186 לחוק העונשין.**
- ההתחייבות תחתם עוד היום. לא תחתם, יאסר הנאשם ל-7 ימים.**
- 4. הנאשם ישלם למתלונן (ע"ת מספר 1) פיצוי בסך ₪ 2,000 .**
- הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט תוך 60 יום מהיום והמזכירות תעבירו למתלונן.**
- ב"כ המאשימה יגיש עוד היום דרכי התקשרות עם המתלונן.**

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, י"א כסלו תשע"ט, 19 נובמבר 2018, בהעדר הצדדים.